

21 березня 2014 р. під час позачергового саміту Україна – ЄС було підписано політичну частину Угоди та Заключний акт саміту.

16 вересня 2014 р. Верховна Рада України та Європейський Парламент синхронно ратифікували Угоду про асоціацію між Україною та ЄС. (Довідка: *Угода про асоціацію налічує понад тисячу сторінок, а за своєю структурою складається з преамбули, семи частин, 43 додатків та 3 протоколів* [3]).

Європейський вибір України відкриває нові перспективи співробітництва з розвинутими країнами континенту, надає можливості економічного розвитку, зміцнення позицій України у світовій системі міжнародних відносин. Це – найкращий спосіб реалізації національних інтересів [2].

Співробітництво з ЄС залишається пріоритетним напрямом зовнішньої політики України, а інтеграція до європейського політичного, економічного та соціального простору створює додаткові можливості для модернізації економіки та правового поля.

У країні запрацювала програма «Креативна Європа», що дає шанс українським культурним інституціям в спілці з європейськими партнерами творити спільні проекти, проводити взаємну інтеграцію, вписувати Україну в сучасний культурний контекст Європи та світу, конкурувати за фінансування й показувати, що це можна робити на рівних і перемагати, викликаючи повагу [4].

Одним із найважливіших чинників інтеграції України до світового господарства є створення механізму сталого розвитку експорту, що за лежить від можливостей вітчизняних підприємств виготовляти та реалізовувати продукцію, яка відповідає вимогам світового ринку за ціною, якістю і рівнем сервісу. Включення економіки України в міжнародний поділ праці дасть можливість посилити позиції країни у світовому співтоваристві. Наша держава має достатні природні та трудові ресурси, сировинну базу і виробничі потужності для розвитку як незалежної держави, інтегрованої до світового господарства.

На основі проведених досліджень, можна зробити висновок, що для подальшої інтеграції у світове господарство в Україні потрібно провести цілу низку реформ, розробити нову зовнішньоекономічну стратегію, яка сприятиме покращенню її іміджу на міжнародній арені, вибрати пріоритети міжнародного економічного співробітництва, удосконалити і розвинути інфраструктуру. Курс на інтеграцію у Європейський Союз забезпечить гарантії прав людини, розвиток в Україні громадянського суспільства та величезну матеріальну підтримку з боку ЄС, розвиток науково-технічного співробітництва, залучення в Україну іноземного капіталу, передусім у формі інвестицій, зовнішньоторговельну діяльність, тощо. Євроінтеграція – це не лише напрям на модернізацію економіки, але й шлях до свободи, курс «на краще майбутнє».

ЛІТЕРАТУРА

1. Переваги та недоліки інтеграції України до ЄС [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://uzhgorod.net.ua/news/54495>
2. Сучасний стан та перспективи розвитку української євроінтеграції. [Електронний ресурс.] Режим доступу: <http://nbuviap.gov.ua/>
3. Угода про асоціацію між Україною та ЄС <http://mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/european-integration/ua-eu-association>
4. «Українцям варто нарощувати персональні зв'язки з жителями ЄС» Рубрика «Точка зору» [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.radiosvoboda.org/a/27957444.html>
5. Економічна інтеграція України в європейську та світову структуру. – Режим доступу. – <http://pidruchniki.com/>
6. Інтеграція України до ЄС: проблеми та перспективи розвитку. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://www.confcontact.com/2008dec/2_virbulev.php

Найда Т.

Науковий керівник – доц. Григорук А.А.

БЕЗРОБІТТЯ - ОСНОВНА ПРОБЛЕМА СУСПІЛЬСТВА

Метою статті є оцінка економічної ситуації в країні її проблеми та наслідки.

Безробіття є однією з найголовніших проблем економіки країни. Воно призводить до зниження рівня виробництва, рівня доходів населення, а отже, й до збільшення соціального напруження між різними верствами населення. Кожна людина працездатного віку має здатність до праці, а саме: сукупність певних фізичних та інтелектуальних здібностей для виробництва товарів та послуг. Таке працездатне населення належить до робочої сили. Отже, безробіття це економічне явище, за яким частина робочої сили не може знайти місце для праці.

Визначається безробіття як різниця між цією кількістю робочої сили та кількістю зайнятих. В Україні кількість зареєстрованих у державній службі зайнятості безробітних у 2010р. становить 102,5 тис. осіб.

Наявність надмірного безробіття, є саме негнучкість заробітної плати, у бік її зменшення. Винуватцями загострення проблеми безробіття на мою думку, є профспілки і держава, діяльність яких веде до встановлення мінімальної заробітної плати на рівні, що перевищує рівноважну ціну послуг праці. В умовах завищеної заробітної плати пропозиція робочої сили перевищує попит на неї з боку підприємців, що й викликає безробіття в країні.

Причини короткострокового тимчасового безробіття можуть бути самими різними: пошук

першого місця роботи випускниками середніх шкіл, очікування роботи сезонними робітниками, звільнення з роботи у зв'язку з переїздом в іншу місцевість, втрата місця через реорганізацію чи банкрутство фірми та пошуку роботи за своїм фахом. В даному випадку йдеться про те, що певній кількості безробітних відповідає певна кількість вільних робочих місць, і термін перебування «між роботами» визначається не неможливістю працевлаштування взагалі, а, скоріше намаганням отримати роботу, що здається більш бажаною і привабливою.

Кількість безробітних в країні визначається на підставі офіційних даних про шукаючих роботу. Тобто, враховуються лише ті, хто має оформлений статус безробітного. Отримання такого статусу передбачає звернення шукаючого роботу до офіційних служб зайнятості населення, виконання ним певних умов та правил, порушення яких позбавляє безробітного можливості й надалі таким вважатись.

Тож, офіційні дані про кількість безробітних не включають у себе самотійно шукаючих роботу. Але недоліки офіційного обліку безробітних цим не обмежуються. Крім тих, хто шукає роботу самотійно і через це виключається зі складу безробітних, є ще й такі, що працюють, по незалежним від них причинам, неповний робочий день. Такі люди бажать мати більше роботи, щоб отримувати повну зарплату, але неповна зайнятість теж не розглядається офіційною статистикою як безробіття. Нарешті, не рахуються як безробітні й ті, хто взагалі не працюють і не отримують заробітної плати, перебуваючи у довготривалих вимушених відпустках через зупинки підприємств в умовах кризового стану економіки.

Вирішення проблеми безробіття слід шукати на шляхах стимулювання зростання складових сукупного попиту: приватних інвестицій, державних та споживчих витрат, експорту країни. Слід сказати, що проблема правильного вимірювання рівня безробіття ускладнюється й тим, що деякі офіційно зареєстровані безробітні насправді зовсім не бажать отримати роботу, а тільки роблять вигляд, що шукають її. Для цього можуть існувати різні причини. В країнах із високим ступенем розвитку соціального захисту населення допомога по безробіттю дозволяє на досить пристойному рівні задовольняти свої потреби людям, які взагалі не мають бажання працювати. В інших випадках статус офіційно безробітного виступає прикриттям для людини, що отримує свої доходи від незаконних видів діяльності.

За всією недосконалістю його розрахунку, рівень безробіття є одним з найважливіших показників стану економіки країни. Перевищення нормального рівня безробіття завжди означає істотні економічні та соціальні втрати.

Ще більш важливим для суспільства порівняно з економічними, є соціальні наслідки безробіття. Втрата роботи без надії на отримання нової для багатьох людей виявляється надмірним випробуванням. Статистика свідчить про тісний зв'язок між зростанням рівня безробіття та кількістю нервових захворювань, зруйнованих шлюбів. Втрата такого джерела доходу, як заробітна плата, часто підштовхує людей до пошуку засобів існування у тіншовій економіці.

Таким чином, зростання рівня злочинності є одним з безпосередніх наслідків погіршення матеріальної забезпеченості населення внаслідок надвисокого рівня безробіття. Чим довше безробіття перевищує нормальний рівень, тим більше накопичується у суспільстві невдоволення існуючим становищем, що може призвести до серйозних соціальних потрясінь та громадських заворушень.

Зрушення, що відбулись на сучасному етапі в економіці України, призвели до суттєвих негативних змін на ринку праці, зокрема, до досить значних обсягів і рівня безробіття серед населення і, як наслідок, до неефективного використання робочої сили. При цьому, слід визнати, що нинішній розвиток підприємництва, малого бізнесу та інші ринкові перетворення ще не в змозі на належному рівні вирішити проблеми забезпечення ефективності зайнятості населення, створення нових робочих місць, підвищення якості життя населення і т. ін. Одним з негативних наслідків на ринку праці стало формування значного рівня вимушеної неповної зайнятості, що перетворилось на характерну тенденцію сучасного періоду функціонування економіки.

Проведений аналіз стану ринку праці свідчить, що в останні роки проявилась позитивна тенденція щодо певного скорочення обсягів і рівня безробіття в Україні і за окремими групами населення, що пов'язано з початком стабілізації та економічного зростання.

Загалом в Україні у 2002 р. обсяги безробіття порівняно з 2001 р. у розрахунку на повний обсяг руху робочої сили скоротились на 8,4%, або на 215 тис. осіб. Останнім часом спостерігається зближення показників безробіття, розрахованих за методологією МОП, і реєстрованого ринку праці. Так, якщо у 1995 р. співвідношення показників обсягів реєстрованого безробіття до розрахованих за методологією МОП становили лише 8,8%, у 1996 р. - 17,6%, 1997 р. - 27,3%, 1998 р. - 34,1%, 1999 р. - 43,5%, то у 2002 р. вже - 45%

Наведене свідчить, що відбуваються і набирають сили зміни системи соціального захисту безробітних щодо соціальних умов ринкових перетворень.

Тож, як бачимо, безробіття набуло небаченого раніше розмаху в Україні, а офіційний перехід України до статусу країни з ринковою економікою є лише примарливою завісою реалій сьогодення. Влада не робить нічого для того, щоб покращити сучасний стан незайнятого населення.

Можна дійти до висновку про наявність поруч з офіційно визнаним безробіттям так званого прихованого, що реальний рівень безробіття треба було б розраховувати як суму офіційного та

прихованого безробіття. Проте проблема полягає в тому, що приховане безробіття може бути оцінено тільки приблизно. Статистика не може вважати прихованим безробітними всіх, хто не зареєстрований на біржі праці і в той же час не має роботи. Отже, заміри рівня прихованого безробіття здійснюються за допомогою непрямих методів, що знижує достовірність отриманих результатів.

Найбільше можливостей для працевлаштування є на малих приватних підприємствах. Необхідно також сприяти самозайнятості населення, залучати населення до підприємницької діяльності, видавати патенти, які б давали право громадянам надавати різні послуги.

ЛІТЕРАТУРА

1. Мортиков В. Інвестиції і зайнятість // Економіка України. – 2002. – №4.
2. Петрова І. Ринок праці – соціальні пріоритети // Економіка України. – 2001. – №1.
3. Ходзінський К. Сучасний стан ринку праці в Україні та проблеми її інтенсивності // Економіка України. – 2004. – №8.

Дмитрак П.

Науковий керівник – доц Григорук А.А.

БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ ТА ВПЛИВ НА ЕКОНОМІКУ

Проблема безробіття сьогодні досить важлива. Статистика свідчить, що на початок 2006 р. безробітними були 1008,1 тис. чол. Кожному з них необхідно виплачувати допомогу по безробіттю, на що витрачаються кошти, які могли б бути використаними для інших цілей (на освіту, охорону здоров'я), і яких так не вистачає у державному бюджеті. На сьогоднішній день в Україні діє «Державна програма зайнятості населення». З метою вирішення проблеми безробіття створені центри зайнятості, розроблені державні програми щодо зменшення безробіття. Проте ця програма не вирішує проблем безробіття, оскільки в ній відсутні конкретні заходи щодо його скорочення.

Повністю ліквідувати безробіття неможливо, тому що існує категорія громадян, які просто не хочуть працювати. Ця категорія громадян відноситься до категорії працездатного населення. Проблему зменшення безробіття треба вирішувати таким чином, щоб це було вигідно і робітникам, і роботодавцям, і державі. Понад половину зареєстрованих безробітних становили особи, звільнені за угодою сторін та у зв'язку із закінченням строку договору, а кожен шостий безробітний до реєстрації в службі зайнятості не працювали понад рік. 5 Серед зареєстрованих безробітних третина осіб закінчили професійно-технічні навчальні заклади, кожен п'ятий мав базову та неповну вищу освіту, чверть - повну вищу освіту, середню освіту мали 17% шукачів роботи [2.с.1].

Мета цієї роботи - розкрити, що таке безробіття, звідки воно береться, які його види та соціально-економічні наслідки, що говорять відомі економісти про його виникнення та методи запобігання, зробити висновки як уникнути безробіття на основі історичного досвіду.[5]

Однією із найголовніших проблем для соціальної політики будь-якої держави є зайнятість активної робочої сили. Зрозуміло, що яка б не була розвинута економічна система даної країни та ринкові механізми 100% зайнятості для своїх громадян не може гарантувати як країна так ринок тому з'являються армії безробітних.

Безробіття - соціально-економічна ситуація в суспільстві, за якої частина активних працездатних громадян не може знайти роботи, яку вони здатні виконувати, що обумовлено переважанням пропозиції над попитом на робочу силу.

В економічній теорії використовують два види показників, які можуть характеризувати об'єктивний стан економічної нестабільності на ринку праці. Це – рівень зайнятості і середня тривалість незайнятості. Рівень зайнятості, тобто залучення до трудового процесу, залежить від співвідношення між кількістю працездатного населення і робочих місць, а також від можливостей надати ці робочі місця бажаним, згідно здобутих ними професії, спеціалізації, досвіду роботи, знань та умінь. Тривалість незайнятості показує середній час перерви в роботі.

Зайнятими (за матеріалами вибіркового обстеження) вважають осіб у віці 15–70 років, які: працювали впродовж обстежуваного тижня хоча б одну годину за наймом за винагороду в грошовому чи натуральному вигляді, індивідуально (самостійно), в окремих громадян або на власному (сімейному) підприємстві, працювали безкоштовно на підприємстві, у власній справі, що належить будь-кому з членів домогосподарства, або в особистому селянському господарстві з метою реалізації продукції, виробленої внаслідок цієї діяльності; були тимчасово відсутні на роботі, тобто формально мали робоче місце, власне підприємство (справу), але не працювали впродовж обстежуваного періоду з певних причин

За даними Державної служби статистики України, ситуація на ринку праці залишається напруженою та характеризується скороченням зайнятості та зростанням безробіття. Так за офіційно зареєстрованих безробітних в Україні за січень місяць кількість безробітних збільшилася на 17.8 тисячі на ринку праці. А загальна кількість зареєстрованих економічно активного населення віком від 15 до 70 років (дані наведено за результатами вибіркового обстеження населення (домогосподарств) з питань економічної активності в середньому за I квартал